

Profetul Țefania

Capitolul 1

1:1-3 – Hotărârea divină de a nimici TOTUL de pe pământ

Versetul 1 fixează identitatea profetului. Nu știm sigur dacă Ezechia pomenit în acest verset este același cu împăratul Ezechia. Era Țefania descendent al lui David? Era astfel Țefania un apropiat al casei regale și implicit al lui Iosia? Și-a început Țefania lucrarea înaintea lui Ieremia și astfel a avut el un rol important în trezirea spirituală a lui Iosia? Tot ce este posibil. Iosia era fiul lui Amon și nepotul lui Manase, cel mai rău împărat din Israel. El s-a născut în cea mai adâncă idolatrie și orbire în care Iuda fusese vreodată. Cu toate acestea, de mic copil l-a căutat pe Domnul. Și aceasta fără a avea acces la Lege. Cum a fost posibilă această trezire a lui Iosia dintr-un așa mare întuneric? Domnul își are mereu martorii Lui. Și când întunericul crește, Domnul crește și mărturia profeților Săi (vezi perioada lui Ilie și Elisei). Este foarte probabil ca Țefania să fi fost vasul prin care Domnul l-a ajutat pe Iosia să se smulgă din marele întuneric spiritual în care s-a născut. Să fie cartea Țefania mesajul Domnului către inima copilului Iosia? Să fie cartea Țefania mesajul care l-a trezit pe Iosia și a generat cea mai lăudată întoarcere a Domnului din istoria împăraților lui Israel? Vom explora și această ipoteză.

Începutul cărții este unul sumbru. Este un început șocant de sumbru. Primele cuvinte ale profeției ne pun în fața ochilor decizia lui Dumnezeu de a nimici TOT ce este pe pământ. Cine și-ar începe o carte cu aceste cuvinte?

- Voi nimici TOTUL de pe fața pământului.

Versetul următor (v.2) explică ce înțelege Domnul prin TOTUL, și anume Domnul va nimici:

- oamenii și
- vitele,
- păsările cerului și
- peștii mării,
- pietrele de poticnire și
- pe cei răi împreună cu ele,
- voi nimici cu DESĂVÂRȘIRE pe oameni de pe fața pământului.

Observăm că Domnul nu ia decizia să nimicească PĂMÂNTUL, ci TOT ce este pe fața pământului. Dar nu doar oamenii, ci și toate animalele. În mod cert oamenii sunt CAUZA supărării din inima Domnului. Lista începe cu *oamenii* și se încheie tot cu *oamenii*, iar în încheiere se insistă că vor fi nimiciți TOȚI oamenii (cu DESĂVÂRȘIRE). Este aminită

RĂUTATEA oamenilor (*pe cei răi*), precum și pietrele de poticnire. Pietrele de poticnire sunt cel mai probabil acele prilejuri de păcăturie despre care ne-a vorbit Mântuitorul de câteva ori în Evanghelia după Matei. Ne amintim de Pilda Neghinei și de modul în care ne prezintă Isus sfârșitul veacului:

- Fiul Omului va trimite pe îngerii Săi și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care *sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea...*(Matei 13:41).

Asemănarea cu expresia din Țefania este izbitoare. Pricinile de poticnire sau de păcătuire sunt strâns legate de cei răi, de cei care săvârșesc nelegiuirea. Totuși pare a fi ceva diferit de aceștia. Par a fi acele produse, consecințe, structuri, ideologii, sisteme generate de diavol și de păcatele oamenilor care sunt PIEDICI reale în apropierea oamenilor de Domnul, care se OPUN cu încăpățănare întoarcerii oamenilor la Domnul. Stăpânirile demonice au așezat în această lume tot felul de PRICINI de PĂCĂTUIRE sau POTICNIRE. Acestea împing pe oameni spre păcat. De aceea atât în Țefania cât și în Matei 13 ele sunt puse ÎNAINTEA celor ce săvârșesc fărădelegea. Vor fi nimicite pricinile de păcătuire/poticnire ȘI cei ce săvârșesc fărădelegea. Ordinea din ambele pasaje ne sugerează că mai degrabă pricinile de păcătuire sunt cele care cauzează păcatele oamenilor și nu INVERS. Deși, desigur este o influență reciprocă între cele două realități, pricinile de păcătuire par a fi cauza și păcatele oamenilor efectul. Lucrurile devin și mai clar când ne amintim că în Pilda Neghinei: diavolul este cel care seamănă neghina. Desigur ne amintim și de Matei 18 în care păcatul nostru devine o pricină de păcătuire pentru frați. Lumea zace în cel rău. Lumile demonice stăpânesc pe lume și AȚĂȚĂ lumea spre păcat. Lupta cu firea pământescă ar fi mult mai ușoară dacă nu ar exista monstruasa coaliție dintre aceasta și lumile demonice. Și lumile demonice s-au trudit secole de-a rândul ca să creeze în lume tot felul de PRICINI de păcătuire, tot felul de sisteme sociale, economice, religioase, filosofice, ideologice, relaționale, fizice, etc., care să ÎMPINGĂ oamenii spre păcat. Domnul va nimici toate aceste prilejuri de păcătuire dar și pe cei ce le-au urmat! Prilejurile de păcătuire nu absolv de vină pe păcătoși. Vina lor rămâne reală. Adam a fost amăgit de Șarpe... dar vina lui Adam rămâne.

Decizia lui Dumnezeu de a nimici TOTUL ne descoperă întristarea, supărarea, oboseala și mânia din inima Domnului. Păcatele pământului au ajuns pâna la cer. Au umplut tot pământul. Domnul e obosit de păcatele oamenilor. Nu le mai poate suporta, răbda. Nu mai poate să-și amâne mânia. Păcatul omului e prea mare. Domnul decide să facă dreptate, să pună capăt răului și suferinței, să curățe tot pământul. Dar de ce să nimicească ȘI ANIMALELE? În primul rând ne aducem aminte de POTOP, de decizia Domnului din Genesa 6. După ce omul a fost alungat din Eden el a născut tot oameni păcătoși care au păcătuit. Dar Domnul nu a vrut să aducă din prima potopul. Pe de o parte exista harul iertării, posibilitatea căinței. Pe de altă parte erau și oameni de bine care umblau cu Domnul și mijloceau pentru restul pământului. Pe de altă parte, exista mila și îndurarea lui Dumnezeu care amâna pedeapsa, care nădăjduia în schimbarea oamenilor.

Domnul ia decizia să aducă POTOPUL după cel puțin 1600 de ani DUPĂ alungarea omului în Eden. Domnul nu ia această decizie pentru că pe pământ era păcat (căci păcat era de la alungarea lui Adam din Eden), ci pentru că pământul SE UMPLUSE de păcat peste măsură de mult! Iată ce scrie în Genesa 6:

1. Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fete,
2. fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.
3. **Atunci** Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă: totuși zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.”
4. Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime, oameni cu nume.
5. Domnul a văzut că răutatea omului era **mare** pe pământ și că **toate** întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate **în fiecare zi numai spre rău**.
6. **I-a părut rău** Domnului că a făcut pe om pe pământ și **S-a mâhnit** în inima Lui.
7. Și Domnul a zis: „**Am să șterg de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut, de la om până la vite, până la târâtoare și până la păsările cerului; căci Îmi pare rău că i-am făcut.**”
8. Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului.
9. Iată care sunt urmașii lui Noe. Noe era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu.
10. Noe a născut trei fii: Sem, Ham și Iafet.
11. Pământul era **stricat** înaintea lui Dumnezeu, pământul era **plin de silnicie**.
12. Dumnezeu S-a uitat spre pământ și iată că pământul era **stricat**; căci **orice faptură** își stricase calea pe pământ.
13. Atunci Dumnezeu a zis lui Noe: „Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă **au umplut** pământul de silnicie; iată, am să-i nimicesc împreună cu pământul.

(Gen.61-13)

Observăm câteva lucruri foarte interesante și importante din acest pasaj:

- Asemănarea IZBITOARE dintre decizia lui Dumnezeu din Genesa 6 și decizia lui Dumnezeu din Țefania de a nimici TOTUL de pe fața pământului.

- Domnul a luat această decizie în Genesa 6 nu pentru că omul a păcătuit în Eden, nu pentru că era păcat în lume, nu pentru că nu mai exista speranța restaurării, ci pentru că efectiv păcatele oamenilor AU UMPLUT peste măsură de mult pământul. Am subliniat toate expresiile care accentuează acest fapt. Să ni le amintim:
  - Copiii lui Dumnezeu (minoritatea celor credincioși) s-au pervertit și ei.
  - Răutatea omului era MARE.
  - TOATE gândurile lui erau îndreptate ÎN FIECARE zi, DOAR spre rău.
  - Pământul era STRICAT, PLIN de sâlnicie.
  - Au UMPLUT pământul de sâlnicie.
  - ORICE faptură își stricase calea pe pământ.
- Iată deci că îndelunga răbdare a Domnului ajunsese la capăt după 1600 ani de la alungarea omului în Eden. Deși exista promisiunea restaurării, parcă Domnul nu vrea să mai continue acest plan. Omul era prea rău, prea păcătos și efectiv calcă în picioare harul răscumpărării. Răscumpărarea există, dar din păcate dacă omul nu răspunde la ea, atunci ce folos este ca planul să meargă mai departe? Prea mult rău, prea multă suferință. Lui Dumnezeu îi pare rău că a făcut pe om. Îi pare rău ca a dat drumul acestui plan. Soluția răscumpărării era de la început. Dar Omul o calcă în picioare și înmulțește răul peste măsură de mult! E prea mult... Trebuie să îi pună capăt. Iată că și acei puțini oameni credincioși s-au compromis și la fel ca Adam s-au lăsat amăgiți prin glasul Evei. Nu mai este nimeni care să mijlocească... Cine va putea ține în loc mânia cea dreaptă a sfântului Dumnezeu?
- Înțelegem că pervertirea minorității sfinților a dus la această amplificare a răului în lume și la luarea deciziei de a nimici pământul. Pasajul ne prezintă de fapt DOUĂ CAUZE care au generat decizia Domnului de a aduce POTOPUL:
  - În **6:1-3** decizia e determinată de decăderea comunității sfinților (*ATUNCI Domnul a zis...*)
  - În **6:5-7** aceeași decizie e determinată de răul care a UMPLUT pământul.
- Legătura e clară. Comunitatea sfinților pune limite păcatului în lume. Modelul lor, harul ce curgea prin ei, impactul lor în văduh, pune limite răului din lume și mulți din oamenii necredincioși alegeau de multe ori binele din pricina mărturiei

lor. De asemenea ei mijloceau pentru lume, ei reprezentau *o mângâiere* pentru inima Domnului, din pricina lor Domnul revărsa har și peste lume și nu o nimicea. Dar când ei au căzut, stavila în fața răului s-a dus, mijlocirea a încetat, harul a curs mai puțin. Pământul s-a UMPLUT de rău și nu mai era cine să țină în loc mânia Domnului. Și Domnul a decis nimicirea întregului pământ. Iată deci ce ROL important avea în planul divin acea minoritate de sfinți ignorată și batjocorită de lumea păcătoasă. Dar ei au privit ca Adam către fetele oamenilor și și-au lăsat inima sedusă de idolii acestora.

- O mică aplicație – în cele din urmă binele și stabilitatea din lume se datorează acelor puțini oameni neprihăniți din pricina cărora Domnul revarsă har, amână pedeapsa, cruță cetatea. Acei oameni neștiuți de nimeni care în ascuns slujesc pe Domnul, care nu sunt nici mari personalități, și nici nu au lucrări vizibile, izbitoare, de succes, sunt cheia supraviețuirii omenirii și a împlinirii până la capăt a planului lui Dumnezeu. Oare câți oameni rămân încă în viață din pricina ta? Oare câți oameni sunt protejați fizic și spiritual din pricina ta? Oare peste câți oameni Domnul revarsă zilnic har din pricina ta? Oare dacă tu ai da înapoi pe calea credinței, câți oameni ar muri, câți ar cădea în păcate mai adânci, câți s-ar împietri de tot? Nu trebuie să fii cunoscut aici jos pe pământ, să ai succes impresionant în lucrare. E important să fii cunoscut ACOLO sus. Daniel, omul preaiubit de cer, era cunoscut acolo sus. Era cunoscut mai înainte de Domnul. Era apoi cunoscut și de îngeri, și desigur și de demoni. Umblă în neprihănire înaintea Domnului fără să cauți să te faci cunoscut lumii și Bisericii. Succesul vizibil nu garantează că ești cunoscut acolo sus. În ziua răsplătirii finale vom avea mari surprize când vom cunoaște adevărații eroi ai istoriei, pe care istoria nu i-a cunoscut, nu i-a băgat în seamă, nici nu i-a consemnat. Istoria lumii și istoria Bisericii au o cu totul altă poveste. Acum este ascunsă de ochii noștri. Ea este însă consemnată de Duhul Sfânt. Caută să rămâi în istoria nedescoperită și nu te zbate să rămâi în istoria vizibilă și efemeră a deșertăciunii. Când ziua Domnului va veni nu se va vorbi de Alexandru Macedon sau Napoleon. Dar se va vorbi de văduva săracă, de fetița slujitoare din casa lui Naaman, etc. Nu căuta roade VIBILE perseverării tale în neprihănire. Doar perseverează în neprihănire și credință. Domnul va lucra prin tine în văzduh, va binecuvânta pământul, va grăbi finalul istoriei și va cutremura pământul. Doar veghează asupra inimii și vieții tale pentru a crește în asemănare cu Domnul și a urma pas cu pas și cu mare grijă toate etapele pe care Domnul le-a predestinat călătoriei tale pământești. Și în ziua aceea, Domnul îți va arăta cât de mult a binecuvântat pământul din pricina ta. Nu te bizui pe înțelepciunea și planurile tale pentru a fi o binecuvântare. Umblă în acultare înaintea Lui și El te va face o mare binecuvântare.

- Strategia diavolului e clară. La fel ca în Gen.6 va încerca să compromită poporul Domnului, rămășița celor neprihăniți. Fără ea, mânia Domnului nu mai poate fi stăvilită și omenirea nu poate supraviețui.
- Dar NOE a căpătat milă. El umbla cu Domnul. El și familia sa erau prea puțini pentru a opri mânia lui Dumnezeu către o lume de nelegiuiți. Din pricina unui om Domnul poate ierta o cetate (vezi Ieremia 5:1, Gen.18), dar se pare că nu poate ierta o lume întregă? Mijlocirea lui Moise a abătut mânia Domnului de peste poporul său dar nu de peste întreaga omenire. Noe însă a fost PRICINA pentru care Domnul a mai dat o șansă rasei umane și a continua planul Său cu omul pe pământ. Noe nu doar că a fost izbăvit de potop dar, prin el, rasa umană s-a dezvoltat din nou, sămânța mesianică a fost purtată mai departe în istorie, Domnul Și-a dus planul de răscumpărare mai departe. Nu au pierit toți oamenii și nici toate animalele. O rămășiță a fost izbăvită. Noe l-a convins pe Domnul că merită să ducă mai departe planul, că poate acorda omenirii o nouă șansă.
- Vor pieri și animalele. De ce și animalele? Ce vină au ele? Nu au nici o vină? Dar ele au fost create pentru om, ca omul să domnească peste ele. Dar fără rege al creației (omul), nici creația nu-și mai are rostul. Odată cu regele este pedepsit întregul său regat.

Revenim la Țefania. În lumina cap 6 din Genesa, mesajul primelor două versete capătă o altă lumină. Mesajul este tulburător. Iată că din nou, A DOUA OARĂ după Gen.6, Domnul ia din nou decizia de a nimici TOTUL de pe fața pământului. De la potop până la Țefania nu a mai fost exprimată atât de clar această decizie a lui Dumnezeu de a nimici cu desăvârșire TOTUL de pe pământ, și pe oameni și pe animale. Profeții de dinaintea lui Țefania au vorbit și ei de ziua Domnului (vezi Isaia de exemplu). Dar parcă niciodată până la Țefania nu a mai fost rostit un mesaj atât de clar și radical ca cel din Gen.6. În legământul cu Noe Domnul nu a promis că nu va mai nimici pământul, ci că nu-l va mai nimici *prin APE*. Rămășița oamenilor de pe pământ erau ajutați astfel să se vindece de frica de ploaie și de ape (vezi Gen.9). Și modul în care Țefania își începe cartea ne sugerează nu o previziune a zilei judecării finale, ci mai degrabă o IMINENȚĂ a acestei zile. V.1:14 confirmă acest lucru:

- Ziua cea mare a Domnului este APROAPE, este APROAPE și *vine în graba* mare! Da este APROAPE ziua cea amarnică a Domnului...

De patru ori se insistă în acest verset pe IMINENȚA venirii zilei Domnului. Deci Țefania nu ne descoperă doar un final sumbru al istoriei, că în acel moment istoric, în inima lui Dumnezeu apăsa decizia de a nimici din nou ÎNTREG pământul ca la potop. De la potop până la Țefania, Domnul a mai luat decizia de a nimici anumite cetăți, anumite țări și popoare. Dar nu a mai trăit regretul și întristarea din Genesa 6 care L-au determinat să aducă nimicirea oricărei făpturi de pe pământ. Dar iată că acum după aproximativ 2000 de ani de la potop, din nou apare această

frământare în inima Domnului. Deci începutul cărții Țefania este absolut ȘOCANT, TULBURĂTOR, care ar trebui să ne cutremure, să tragă un semnal de alarmă de urgență maximă. Domnul se gândește din nou ca la potop să distrugă totul! E mai mult decât o judecată locală, e vorba de o judecată globală! Dar ce l-a determinat să se gândească din nou la această decizie? De ce acum și nu mai devreme? Ce anume din istorie l-a convins că paharul nelegiuirilor s-a umplut din nou ca în Gen.6? Se pare că următorul pasaj ne oferă răspunsul la această întrebare.

1:4-6 – Hotărârea lui Dumnezeu de a nimici TOTUL din Iuda

Este foarte interesant să observăm că hotărârea divină de a nimici totul pe pământ este urmată de hotărârea divină de a nimici totul din Iuda. Oare să fie vreo legătură între cele două? Ne aducem aminte de Gen.6. Răul s-a amplificat pe pământ pentru că poporul Domnului, oaza mijlocitorilor, a fost și ea compromisă. Iuda reprezenta rămășița poporului Domnului. Israel plecase deja în robia asiriană. Templul mai era la Ierusalim și în Iuda mai mizea viața după 722 prin reforma lui Ezechia. Dar când profetește Țefania? La sfârșitul domniei lui Manase și începutul domniei lui Iosia. Deci după ce Manase a pervertit Templul și a aruncat pe Iuda în cea mai adâncă groapă și împietrire. La fel ca în Gen.6, în perioada lui Manase, rămășița poporului lui Dumnezeu a fost amăgită și adâncită foarte mult în păcat. Cel rău a luat în serios promisiunea din Gen.3:15. El a înțeles că trebuie să se lupte împotriva nașterii Sămânței pe pământ. Și el știa că dacă pământul se umple de păcat, Domnul va nimici rasa umană, și odată cu ea și șansa nașterii Seminței. Și la potop rasa umană a fost gata să piară. Dar Noe a dus speranța mai departe. Dar cel rău nu s-a oprit din lupta sa. El știe că infectarea rămășiței poporului Domnului și îndepărtarea mijlocitorilor va duce din nou la revărsarea mâniei Domnului peste pământ. Odată cu alegerea lui Israel ca popor, acesta devine ținta atacurilor diavolului, iar Templul, Lumina lui Israel, ținta țințelor. Istoria biblică ne atrage atenția asupra istoriei lui Israel și a popoarelor din bazinul mediteranean. Dar nu ne spune nimic de India, de Europa, de America de Sud și de Nord, de Australia, de Centrul și Sudul Africii. Istoria biblică ne prezintă istoria bazinului mediteranean ca și cum ar fi istoria ÎNTREGULUI pământ. Dar pământul era mult mai mare, iar bazinul mediteranean doar o fărâmă din acest pământ. Cum se explică această aparentă contradicție? Din perspectiva principiilor din Gen.6, foarte simplu. În plan spiritual, destinul popoarelor întregii lumi depindea de credințioșia lui Israel. Prin Israel Domnul binecuvânta întreg pământul. Rămășița credincioasă din Israel făcea ca:

- Domnul să aibă milă de întreg pământ, să nu-l nimicească și să amâne pedeapsa;
- Să reverse harul Său general peste întreaga lume;
- Să cerceteze prin mărturia creației, a conștiinței, a viselor, a diferitelor revelații toate popoarele;
- Să mențină un echilibru social și moral pe întreg pământul;

- Să trimită martori ai Săi pe tot pământul.

Dar toate acestea depindeau de ce se întâmpla în mica Palestină și în bazinul mediteranean. Într-adevăr acolo, pe scena bazinului mediteranean se juca destinul întregului pământ. Într-adevăr, acea istorie este adevărata istorie (spirituală) a ÎNTREGULUI pământ.

Revenim la Manase. Odată cu Manase se pare că se repetă tragedia din Gen.6. Poporul Domnului decade complet. Și atunci Domnul nu ia decizia de a nimici doar Iuda, ci și tot pământul. Pentru că Iuda va fi nimicit, tot pământul va fi nimicit.

Dar nici Iuda nu a fost nimicit complet și nici tot pământul... Ce s-a întâmplat? Ce a intervenit? Cuvintele lui Țefania au ajuns la inima unui copil pe nume Iosia. Acesta s-a trezit și a inițiat o mare reformă. Domnul nu a anulat judecata lui Iuda, dar a amânat-o și a diminuat-o. Nu a fost nimicit tot Iuda. O rămășiță a fost dusă în robie. O rămășiță formată nu doar din credincioși, ci și din cei necredincioși. Nu TOȚI cei ce se închinău oștirii cerului au pierit, așa cum anunța Țefania în 1:4-5. Iată deci marele rol al lui Iosia. Și într-adevăr așa e și structurat mesajul lui Țefania. În cap.1 se anunță NIMICIREA TOTALĂ. În cap. 2 este chemarea la pocăință care poate schimba decizia lui Dumnezeu din cap.1. În cap.3 cartea se încheie cu promisiunea restaurării lui Israel. Pentru ca Domnul să anuleze pedeapsa de peste Iuda era nevoie de o pocăință națională. Aceasta nu s-a produs în profunzime nici în perioada lui Iosia. Dar reforma lui Iosia nu a fost în VAN. Iosia a fost un nou NOE prin care istoria lui Iuda a putut merge mai departe, iar prin Iuda Sămânța mesianică a fost purtată în continuare în istorie. Domnul nu a nimicit cu desăvârșire pe Iuda și nici tot pământul. Reforma lui Iosia a avut IMPACT în văzduh. Chiar dacă 1,2 Împărați insistă că deși Iosia s-a întors cu toată inima la Domnul, Domnul nu s-a întors din iuțimea mâniei lui față de Iuda și Ierusalim (și aceasta din pricina lui Manase), cartea Țefania ne descoperă rolul ESENȚIAL pe care l-a avut Iosia pentru evitarea unui nou potop și pentru supraviețuirea Seminței mesianice în istorie. Iosia a fost un fel de nou Noe, dar care nu doar că a oferit umanității o nouă șansă, dar care a și amânat aducerea unei noi distrugerii totale. Iosia a adus o nouă măsură de har peste Iuda și peste pământ. Această nouă măsură de har nu a trezit tot Israel dar a făcut posibilă întoarcerea unor alte vase ale mijlocirii ca Daniel și cei trei prieteni, ca Ezechiel. Torța mijlocirii a fost prin Iosia predată mai departe vaselor sfinte duse în Babilon. Și Domnul a avut o strategie interesantă. Vasele sfinte trezite în urma reformei lui Iosia, El le duce în robie încă din primul și al doilea val. În robie ajung MAI DEVREME cei mai orientați spre credință, și cei mai necredincioși rămân în Iuda pentru a primi revărsarea judecății finale prin Nebucadnețar din 587 î.H. Într-adevăr și cartea Ieremia și cartea Ezechiel insistă că rămășița ajunsă deja în robie era mai puțin rea ca poporul care locuia încă în Ierusalim. Domnul a făcut așa pentru a-și proteja vasele mijlocitoare. Acestea au fost luate din Iuda și trimise la Neamuri în Babilon (vezi cartea Daniel și Ezechiel). Slava Domnului a plecat din Templu cu mult înainte ca Templul să fie distrus. Și unde s-a dus? S-a dus alături de adevărații mijlocitori strămutați în Babilon (Daniel, Ezechiel...). Adesea spunem că lucrarea lui Ieremia sau Isaia nu a dat mari rezultate. Poporul nu s-a căit ca națiune și Israel nu a ajuns din nou cap, ci coadă.

Judecata tot a venit. Doar puțini au răspuns chemării. Da! Dar acești PUȚINI au făcut posibilă derularea istoriei și împlinirea planului mesianic. Istoria din văzduh e diferită de cea vizibilă. De sus, lucrurile se văd altfel. Isaia, Iosia, Ieremia au avut un MARE IMPACT ȘI UN MARE ROD în planul divin. Oare e puțin lucru ca din pricina ta, un nou potop să fie amânat, omenirea și Israel să supraviețuiască și Sămânța mesianică să fie purtată în continuare în istorie? Oare e puțin lucru să știi că fără rolul tău în istorie, ea s-ar fi sfârșit, Mesia nu ar mai fi intrat în lume și Domnul ar fi pus capăt prin judecată rasei umane? Înțelepciunea lui Dumnezeu a guvernat istoria și împlinirea planurilor Sale prin ea constă în trimiterea în istorie la timpul potrivit a vaselor mijlocirii. Și nu mă refer doar la vasele credincioase, ci la acele vase care perseverând în credință capătă trecere sus și au impact în mijlocire. Mă refer la un Noe, un Avraam, un Iosif, un Moise, un Iosua, un Samuel, un David, un Ezechia, un Iosia, un Ieremia, un Daniel, un Zorobabel, un Zaharia, un Ezra, un Neemia, un Maleahi. La acele vase care nu doar pâlpaie, ci care ARD pentru Casa Domnului și prin care EFECTIV Domnul poate DUCE mai departe planul Său, poate da noi revelații, poate construi, poate declanșa următoarea etapă. Acești puțini din cei puțini sunt AȘII din mâneca Celui ce guvernează istoria. Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns să fii la împărăție?

Iată că atunci când totul părea sfârșit după tragedia adusă de Manase apare un Țefania care trezește un Iosia care creează o nouă bulă de har în care se naște Daniel și tot așa. Dar Mesia a intrat deja în lume și și-a împlinit lucrarea. Care e rolul nostru în istorie? Mesia nu și-a sfârșit lucrarea. El și-o va sfârșit de-abia la a doua Sa venire. Și va veni când Evanghelia va fi dusă la marginile pământului și Israel se va căi. Și aici intervine rolul nostru, acela de a duce flacăra Evangheliei generațiilor viitoare și mai mult către marginile pământului.

Revenim la v.4-6 din Țefania. Se anunță nimicirea cu desăvârșire a întregului Iuda. Israel fusese distrus. Nimicirea întregului Iuda ar fi dus la nimicirea rămășiței poporului lui Dumnezeu și deci inclusiv al ultimilor care purtau sămânța mesianică. Fără Mesia însă nu mai era speranță. Fără intrarea Lui în lume nu mai era mântuire. Rămânea doar nimicirea totală a lumii. Rămânea doar judecata anunțată în Țef.1:2-3. Se enumeră cei care vor fi nimiciți și PRICINA pedepsirii lor. Astfel avem:

- IDOLII (rămășițele lui Baal),
- cei ce promovează IDOLATRIA în popor (numele slujitorilor săi și a preoților împreună cu ei),
- cei ce se închină IDOLILOR, (oștirii cerului),
- cei ce jură pe Domnul dar și pe IDOLI (Malcam),
- pe cei care
  - S-au abătut de la Domnul,

- Nu caută pe Domnul,
- Nu întreabă de El.

Vedem că prima cauza a nimicirii este IDOLATRIA care este prezentată, detaliată pornind de la realitățile vizibile până la cele ascunse, subtile. Astfel se pornește de la IDOLI, apoi către promotorii IDOLATRIEI, apoi către cei ce cad în capcana acestora și slujesc idolilor, dar se au în vedere și cei care slujesc Domnului dar și idolilor, și nu sunt trecuți cu vederea nici cei care, poate nu se închină vizibil unor idoli de piatră, dar care în inima lor sunt departe de Domnul (nu Îl caută și nu Îl întreabă). Această ultimă caracteristică a idolatriei ascunse este specifică perioadei de după reforma lui Iosia când deși idoli erau distruși în țară, poporul își purta idolii în inimă.

Cei mai vrednici de nimic par idolii, iar cei mai puțini vrednici de pedeapsă par cei a căror idolatrie nu se vede. Dar pedeapsa vine și peste unii și peste alții. Toate manifestările idolatriei sunt o urâciune înaintea Domnului și cheamă mânia și pedeapsa divină. Deci mânia Domnului va veni atât peste idoli cât și peste cei care promovează idolatria în popor, atât peste cei care se închină doar idolilor, cât și peste cei care se închină și idolilor și Domnului, atât peste cei care se închină la idoli vizibili, cât și peste cei ce se închină DOAR la Templu dar își poartă idolii în inimă. Tot Vechiul Testament reprezintă un asalt al geloziei divine împotriva IDOLATRIEI. Istoria împăraților lui Israel și istoria lui Israel și Iuda sunt radiografiate după acest principal criteriu: au slujit Domnului sau idolilor. În istoria lui Israel o mare minciună a fost aceea că se poate sluji și Domnului și idolilor, iar cea mai mare minciună a fost aceea că idolii ascunși ai inimii sunt mai puțini periculoși, sunt trecuți cu vederea de sfințenia lui Yahweh. Țefania însă nu lasă nici o manifestare a idolatriei să fie trecută cu vederea. Orice contact cu idolatria aduce moarte. Capitolul 1 din Țefania se încheie cu imaginea GELOZIEI Domnului. Pentru Domnul lucrurile sunt clare. El este Soțul lui Israel. Orice formă de idolatrie înseamnă intrarea în contact cu lumile spirituale, cu Șarpele cel vechi. Înseamnă adulter, înseamnă înșelarea soțului Yahweh. Ce soț ar tolera adulterul la soția sa? Și aici nu vorbim de căderile care fac parte din procesul sfințirii, de zonele nevindecate din noi pe care nu le conștientizăm și pe care Domnul încă nu le-a chemat spre curățire, sau de greșelile prin care descoperim slăbiciunile ascunse ale inimii și prin care învățăm harul. Aici vorbim despre lucruri în care PERSISTĂM, despre lucruri în care NE COMPLACEM chiar dacă Domnul ne-a cercetat și ne-a muștră de multe ori în acel domeniu.

Dar ce înseamnă idolii pentru noi în Noul Legământ? Cel puțin în Europa noi nu mai suntem ispitiți să ne închinăm pietrelor și oștirii cerului. Dar care sunt idolii cu care ne confruntăm noi? În umblarea noastră sub soare sunt:

- Lucruri care ne atrag, în care ne căutăm DESFĂTAREA, împlinirea, fericirea, mângâierea sau alinarea....

- Sunt lucruri pe care ne bazăm, în care ne ÎNCREDEM în care ne căutăm siguranța, protecția, stabilitatea...
- Sunt lucruri de care ne TEMEM, de care fugim, care ne amenință, care ne robesc, care ne înspăimântă...

Și în această dinamică existențială între ATRACȚIE, ÎNCREDERE și FRICĂ, noi suntem în centru, iar VIZIBILUL este sistemul nostru de referință. Ne bazăm pe ce vedem. Ne bazăm astfel în primul rând pe noi înșine. Apoi pe semenii, apoi pe sisteme, servicii, bani... pe TOT ce se vede.

Paradigma relației cu Domnul presupune cu totul altceva:

- Să ne găsim desfătarea și mângâierea DOAR în El...
- Să ne bazăm, să ne încredem doar în El în ce privește siguranța, protecția noastră...
- Să ne temem doar de El și frica de El să învingă orice altă temere... să nu ne temem de nimic altceva...

Și în această paradigmă nu noi suntem în centru, ci El. Căci în El ne găsim desfătarea, în El ne încredem și de El ne temem... dar nu doar atât. Nu mai trăim pentru noi, ci pentru El și slava Lui! Mai întâi Domnul... iată gândul care ne ghidează existența. Fericirea noastră vine ca un efect natural al trăirii pentru un Domn care ne vrea binele și fericirea. Fericirea noastră rămâne însă ceva secundar. Pe primul loc rămâne onoarea de a trăi pentru gloria Creatorului.

În această paradigmă domnește Nevăzutul, căci pe singurul în care ne găsim desfătarea, pe care ne bazăm în orice împrejurare, și de care ne temem, și pentru care trăim NU SE VEDE! Vizibilul nu este negat, ci devine locul în care domnește Domnul. Domnul nu se vede, dar lucrarea Sa se manifestă în concretul existenței noastre. Nu vom da foc la mâncarea din frigider, dar vom vedea în ea mâna, iubirea și purtarea de grijă a Domnului. Lucrurile își pierd falsa identitate de a fi ceva în sine. Toate din cele ce sunt create vin de la El, sunt susținute prin puterea Lui și sunt pentru el. Aici e marea provocare, de a înțelege că nimic nu poate fi bun ÎN SINE, sursă în SINE. TOTUL e din El, prin El și pentru El.

În această lumină, începem să ne descoperim idolii ascunși ai inimii. Dacă există ceva în sine de care ne lăsăm atrași, în care ne punem încrederea sau de care ne temem, acel ceva nu este altceva decât un IDOL. Ne aducem aminte de Galateni: doar Hristos. Nu se poate Hristos și tăierea împrejur sau Hristos și altceva. Hristos este suficient în îndreptățirea noastră, dar poate îndreptăți doar dacă e recunoscut ca SINGUR Mântuitor. Ne aducem aminte de Coloseni: Hristos este suficient în domeniul CUNOAȘTERII și al creșterii în maturitate. Nu putem spune Hristos și filosofia, sau Hristos și îngerii, sau Hristos și practicile diferitelor religii. În Hristos

avem totul deplin. Și iarăși ne ținem de Cap doar în măsura în care Îl recunoaștem doar pe Hristos ca fiind totul deplin în toate. În măsura în care spunem Hristos și altceva... ne îndepărtăm de Capul Bisericii.

În Iasiul sec.21, nu tăierea împrejur, nu provocările filosofiei și a diferitelor religii îi fac concurență lui Hristos în Biserică. Preocupările noastre sunt mult mai pământești. Hristos și... CE anume? Ce scriem în dreptul nostru? Să ne analizăm lucrurile care ne atrag, în care ne refulăm, spre care tânjim, în care ne investim timpul, resursele, ființa... La ce visăm, la ce gândim, ce căutăm? Care sunt lucrurile care ne atrag deci? Dar care sunt temerile noastre... lucrurile care ne înspăimântă, care ne amenință, care ne fură bucuria și pacea? Veștile din ce domenii ne tulbură prea mult? Și care sunt lucrurile pe care ne BAZĂM, care ne aduc pace și liniște în suflet? În lumina Cuvântului, prin Duhul și printr-o inimă sinceră, vom putea descoperi idolii care blochează manifestare harului în viața noastră. Deci ce vedem în dreptul nostru? În societatea în care trăim suntem asaltați desigur de confort, cu acea viață liniștită și de succes. Banii, cariera, locul de muncă, împlinirea profesională, pacea cu oamenii, o viață liniștită și fără probleme și fără conflicte, o casă, o mașină, un serviciu stabil, rezerve de bani și siguranța financiară, sănătatea, întemeierea unei familii, copiii și fericirea lor; sau de ce nu, ocuparea unei funcții în biserică, ideea de a fi un lider de succes al unei biserici de casă, ideea un treziri spirituale, a unei lucrări creștine mare și de impact, ideea de a te vedea pe tine folositor în Trupul lui Hristos, relațiile cu prietenii, aprecierile din partea celorlalți, cunoașterea Bibliei, cunoașterea ca scop în sine, fascinația de a explora lumea, istoria, arta, acumularea unei culturi generale impresionante, ideea de schimba lumea, societatea, de a avea impact, de a fi recunoscut, de a-ți valorifica potențialul, nevoia de succes, de afirmare; de ce nu și micile-mari plăceri ale vieții: cafeaua de dimineață, televizorul, sportul, calculatorul, activitățile care ne aduc plăcere în sine, în care ne găsim refugiul când avem o zi grea și desigur propria neprihănire personală, imaginea ta de sfânt, de om integru înaintea celor necredincioși și credincioși, încrederea în propriul discernământ, în propria voință, în propriile merite; și desigur chiar dacă toate cele de mai sus ar lipsi cu desăvârșire și ar rămâne doar ideea de a trăi mai întâi pentru mine și apoi pentru Domnul... tot am vorbi de un idol urâcios și care ar diminua, bloca, lucrarea Duhului în noi. Cred că în lista de mai sus se găsesc principalele surse ale ATRACȚIEI, ÎNCREDERII și ale TEMERILOR IDOLATRE care ne hăituesc viața în România sec. 21. Orice lucru, ori cât de bun, frumos sau inofensiv ar fi, dacă devine o sursă în sine a plăcerii, a alinării, a siguranței, a fricii, este un idol urâcios care stârnește gelozia Domnului. Și studiul bilic și timpul de părătsie, și rugăciunea poate deveni un idol. Și acum îmi vine în minte Psalmul 81:

Ps.81

Către mai marele cântăreților. De cântat pe ghittit. Un psalm al lui Asaf.

1. Cântați cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Înălțați strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov!

2. Cântați o cântare, sunați din tobă, din harpa cea plăcută și din lăută!
3. Sunați din trâmbiță la luna nouă, la luna plină, în ziua sărbătorii noastre!
4. Căci aceasta este o Lege pentru Israel, o poruncă a Dumnezeului lui Iacov.
5. El a rânduit sărbătoarea aceasta pentru Iosif, când a mers împotriva țării Egiptului... Atunci am auzit un glas pe care nu l-am cunoscut: –
6. „I-am descărcat povara de pe umăr, și mâinile lui nu mai țin coșul.
7. Ai strigat în necaz, și te-am izbăvit; ți-am răspuns în locul tainic al tunetului și te-am încercat la apele Meriba. – (Oprire)
8. Ascultă, poporul Meu, și te voi sfătui; Israele, de M-ai asculta!
9. ***Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău*** și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini!
10. Eu sunt Domnul Dumnezeul tău care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!”
11. Dar poporul Meu n-a ascultat glasul Meu, Israel nu M-a ascultat.
12. Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimii lor, și au urmat sfaturile lor.
13. O! de M-ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!
14. ***Într-o clipă*** aș înfrunța pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva potrivnicilor lor;
15. cei ce urăsc pe Domnul L-ar linguși, și fericirea lui Israel ar dăinui în veci.
16. L-aș hrăni cu cel mai bun grâu și l-aș sătura cu miere din stâncă.

Iosif a mers ÎMPOTRIVA țării Egiptului. Într-adevăr, un tânăr credincios a ajuns sclav în Egiptul idolatru, plin de demoni, de poftă și de capcane. Și acest tânăr era trădat de familie și avea toate motivele să uite pe Yahweh și să caute alinare la zeii egipteni care păzeau poporul egiptean. Dar Iosif a ieșit învingător din lupta cu Egiptul. A ieșit învingător la toate planurile, spiritual, fizic, material, social, la propriu și la figurat. Egiptul cu toți zeii lui nu l-au putut frânge pe tânărul Iosif pentru că Iosif nu era singur. Pentru că de partea lui era Domnul. Dar Domnul a fost de partea Lui pentru că Iosif s-a încrezut în Domnul și nu a lăsat nici un alt idol străin în viața și inima sa. Și acest Dumnezeu care a așezat întreaga țară a Egiptului la picioarele tânărului Iosif, a scos și pe Israel din Egipt. Și acest Dumnezeu ar umple ÎNTR-O clipă pe Israel de binecuvântări și l-ar izbăvi de toți vrăjmașii Lui care-l asupresc. Dar este o mare PIEDICĂ:

Idolii. Oare condiția este ca în viața lui Iosif: NICI un IDOL? Iosif nu doar că nu s-a închinat zeilor egipteni, dar el nu a lăsat nici idolii ascunși să crească în inima sa. Nu a cultivat dorința de dreptate, de răzbunare față de frații săi, ci i-a iertat. Nu s-a victimizat, ci a căutat să slujească pe alții. Nu a căutat împlinirea în promovare pe scara socială, ci a ales mai degrabă să piardă tot și să fie acuzat ca violator decât să păcătuiască împotriva lui Dumnezeu. Nu a căutat alinare în Eva și a respins oferta tentantă a soției lui Potifar. Nu s-a luat prea în serios când a fost înălțat de Faron și a rămas sperit până la finalul vieții. Gloria Egiptului l-a atras desigur, dar nu i-a infectat inima, căci inima sa era topită doar după gloria Domnului. Nici un idol nu a găsit loc în inima sa curată. Doar Domnul. Și aici e marea provocare: nici un idol!! Noi avem impresia că dacă îndepărtăm idolii gravi, mai mari, că dacă îndepărtăm 95% din idoli, acei 5% mici sau mărunți sunt NEGLIJABILI. Să ne aducem aminte de lista de mai sus, de idolii care ne hăituiesc existența. Închipuiesteți că în viața ta nu mai este Hristos și familia, Hristos și cariera, Hristos și siguranța financiară, Hristos și neprihănirea personală, Hristos și .... , ci DOAR Hristos și că 99% din idolii din acea listă sunt ținuti la distanță de inima ta. Și Totuși mai e ceva... în fiecare săptămână mergi la fotbal... care nu e neapărat o sursă de plăcere în sine, dar este o activitate la care îți mult și pe care nu ai închinat-o lui Hristos. Nu te enervezi, nu ești obsedat de fotbal, dar pur și simplu joci pentru tine. Hristos nu își prea are loc acolo... Mai adăugăm că este un serial preferat la care te uiți mai ales în zilele grele de la serviciu. Îți aduce o alinare în sine, este un refugiu. Oare acești doi idoli care au mai rămas, după ce ai învins marii și cumpliții idoli ai Mamonei, ai neprihănirii personale, ai nevoii de succes spiritual, etc. POT ȚINE ÎNCĂ ÎNCHISE pentru tine zăgazurile CERULUI? Oare ce înseamnă pentru noi ca nici un idol străin să nu fie în inima noastră? Oare lupta cu idolatria nu durează toată viața? Oare vindecarea de idolatrie nu este până la sfârșit? Oare nu vom descoperi noi idoli ascunși pe care nu-i conștientizasem ani de zile? Oare Domnul nu poate lucra deloc prin noi când unii din idolii de mai sus încă ne robesc viața? Curățirea de idolii fizici din Israel se putea face și într-o zi. Dar oare e la fel și în ce privește curățirea INIMII?

În Evanghelia după Matei am înțeles mai bine ca niciodată că procesul curățirii și al vindecării inimii noastre idolatre durează toată viața. Practic vor fi mereu noi idoli ascunși ai inimii care vor trebui scoși la iveală și apoi curățiți. Procesul vindecării noastre de idolatrie ar putea fi oglindit în următoarea imagine. Inima noastră e plină de moarte, de idoli, de necunoașterea lui Dumnezeu. Să ne închipuim că acești idoli sunt ca niște pietre colțuroase care se află în inima noastră. Unele pietre se află mai la suprafață, altele se află mai înlăuntrul inimii noastre. Fiecare piatră este prinsă de un lanț care coboară către pământ și care este prins de pământ cu un pilon. Practic aceste lanțuri ne împiedică ascensiunea noastră spre cer. La nașterea din nou, inima este înviată, o parte din pietrele de la suprafață sunt zdrobite, și cu ele și primele legături cu pământul. Inima se desprinde astfel de pământ și se înalță spre cer. Nu mai atinge pământul, dar este încă aproape de el. Căci pietrele din următorul strat al inimii sunt încă acolo, și lanțurile lor s-au întins și împiedică inima să urce mai sus către cer. Pun niște limite clare urcușului inimii către cer. Și urmează ca aceste pietre din primul strat al inimii să fie zdrobite și

ele. Odată cu zdrobirea lor sunt frânte și lanțurile. Procesul zdrobirii e greu. Inima se zbate, În această zbatere atinge din nou de multe ori pământul. Lanțurile se revoltă și o trag mai mult spre pământ. Inima are impresia că este în regres, că se întoarce din nou către pământ. Dar dacă acceptă procesul zdrobirii până la capăt, are parte de o surpriză. Deși este ostenită și obosită, deși e rănită de pietrele care ies din ea, deși este înclinată către pământ, la un moment dat se face liniște. Lanțurile și pietrele cad pe pământ. Vindecarea s-a produs. Inima se simte atât de ușoară, atât de liberă. Simte ca și cum s-ar fi debarasat de tone de greutate. Dar nu doar atât. Poate urca din nou nestingherită spre cer. Și urcă, zboară spre cer. Și vede cerul și mai clar, și vede mai mult din furnusețea norului, din gloria soarelui, din vitejia vântului. Privește în jur și vede că ea nu este singură. Tot văzduhul e plin de inimi care încearcă să zboare către cer. Unele sunt mai jos și zboară sau se luptă cu lanțurile revoltate. Dar altele sunt mai sus zburând sau luptând. Inima privește cu nostalgie către inimile de mai jos... și suspină blând: *am fost pe acolo...* Și inima privește geloasă către inimile de mai sus: *oare cum o fi acolo?* Și vede unele inimi sus de tot. Se văd doar ca un punct. Și se întreabă: *dar acolo sus... cum o fi? Cum se ajunge acolo? Cine poate ajunge acolo?* Dar nu se întreabă mult ci își continuă zborul. Vede priveliști noi pe care nu le-a mai văzut niciodată. Și urcă și urcă... până când zborul devine din nou greu, și ajunge din nou la un hop. Pricât ar da din aripi nu poate urca mai sus. De ce? Ce s-a întâmplat? Lanțurile pietrelor din al doilea strat al inimii s-au întins și au blocat ascensiunea. Momentul e trist. Dar e vindecător. Căci au ieșit la iveală aceste pietre ascunse. Cine ar fi bănuie că se află acolo? Dar zborul inimii către cer a întins lanțurile și astfel au ieșit la iveală. Și urmează din nou acum zdrobirea pietrelor din stratul al doilea al inimii. Și pentru că lanțurile acestora sunt mai lungi și mai groase, iar pietrele mai adânc înfipite în inimă, zdrobirea lor va fi mult mai complicată. Căci cum să le zdrobești fără să zdrobești inima? Și cum să faci față revoltei unor lanțuri așa de lungi și de groase? Și urmează din nou lupta, zabaterea, înclinarea spre pământ, revenirea din nou spre cer... Și inima acceptă din nou procesul zdrobirii până la capăt și din nou răni... dar apoi din nou liniște... și apoi din nou un alt zbor mai înalt către cer. Inima e mai ușoară, mai liberă și se poate înălța nestingherită mai mult. Cerul e mai aproape, norii o îmbrățișează, soarele își arată chipul...

După zece ani... se dă bătălia pentru zdrobirea pietrelor din stratul al șaptelea al inimii. Bătălia e mai cruntă ca oricând. Dar inima e liniștită. S-a obișnuit cu zdrobirea lanțurilor. A învățat în sfârșit că fără moarte nu este înviere. Fiorii morții nu o mai înspăimântă așa de tare. Cu cât sunt mai fioroși cu atât va fi mai înalt zborul ce va urma. În durerea zdrobirii inima visează către noul zbor... După mult timp, poate prea mult, cedează și lanțurile pietrelor din stratul al șaptelea. Și se întâmplă ceva minunat. Inima nu mai are nevoie să dea din aripi. Vântul o poartă spre mai sus. Urmează un nou zbor, dar e cu totul altfel față de zborurile din trecut. Inima privește zâmbind spre nori. Dar acum îi privește de sus, căci a trecut prin ei și i-am îmbrățișat cu drag după zdrobirea pietrelor din stratul al patrulea. Acum se văd și stelele, ceilalți sori, și nu e nevoie să fie noapte pentru a le vedea. Iar soarele nu doar că este mult mai aproape. Dar poate vorbi cu el. Îi aude vocea, vorbește cu el ca un prieten drag care a însoțit-o în toată călătoria plină de peripeții. Privește în văzduh și se întristează. Văzduhul dimprejurul ei nu mai e așa plin de

inimi. Cele mai multe au rămas în urmă și se zbat pe la stratul al treilea sau al patrulea. Unele nici măcar nu se mai zbat. S-au mulțumit cu stratul al cincilea și zboară acolo. Dar nu zboară în sus. Ci zboară doar orizontal. Admirând ce frumos se vede pământul de la acea înălțime. Și de acolo încurajează inimile din straturile de mai jos să urce. Dar oare urcăm în sus pentru a admira pământul sau pentru a descifra neînțeleșul cerurilor? Da, zboară de voie și parcă le e teamă să mai zboare în sus. Le e teamă să continue zdrobirea. Durerea zdrobirii anetrioare a fost prea mare. Și acum știu că durerea viitoare va fi și mai mare. Și atunci evită să zboare către mai sus. Da, cele mai multe inimii au rămas în urmă. Și inima se simte cumva singură. Nu e singură căci soarele e mai aproape ca oricând. Dar parcă ar vrea nespuse ca și celelate inimii să urce mai sus, să vorbească cu ele despre noile priveliști ale cerului. Totuși mai sunt câteva inimii care se văd de departe. Aleargă către ele, iată și acestea au biruit a șaptea încercare. Sunt puține, dar sunt așa de frumoase. Și aceste puține inimii nu se odihnesc prea mult. Privesc toate către sus. Urmează o nouă aventură. Privesc cu tristețe și către inimile înlănțuite în urma lor. Dar nu se pot opri din drum. Își aduc aminte că atunci când erau istovite pe la stratul al patrulea sau al cincilea, când vroiau să dea înapoi, au privit în sus, și au văzut sus de tot niște puncte mișcătoare. Și atunci s-au întrebat: *Dar ele oare cum au trecut prin ce trecem noi: cum de au biruit? Deci se poate? Poate nu știm CUM să ne luptăm cu aceste lanțuri care par de nezdrobot. Dar mai presus de toate... Oare cum o fi acolo sus?* Și au prins puteri și au luptat mai departe. Și acele puncte mișcătoare au lăsat în jos niște mici CUVINTE. Și acestea au fost aduse de vânt până la inimile care priviseră întrebătoare către mai sus. Și în aceste mici cuvinte erau descrise priveliștile de mai sus. Și au citit aceste cuvinte... Și s-au minunat. Apoi nu au mai înțeles. Dar într-un final au priceput. Au aflat CUM să biruiască lanțurile ce păreau de nezdrobot. Și le-au sfărâmat și zborul a continuat. Amintindu-și aceste lucruri au știut că pot să ajute inimile înlănțuite de mai jos nu întorcându-se la ele, ci zburând mai sus, mai sus. Și s-au avântat spre înaltul cerului, purtate acum nu doar de bucuria noilor priveliști ce se vor arăta, ci și de faptul că în aceste noi priveliști vor putea găsi cuvintele care să descătușeze inimile dinapoia lor.

După încă 10 ani... inima tocmai se descătușează de lanțurile din stratul al doisprezecelea... priveliștile nu mai pot fi descrise în cuvinte, iar soarele este de fapt noul spațiu în care zboară. Zborul este acum înlăuntrul soarelui care e mai mare decât părea a fi din depărtare. Iar aici inima pășește singură. Inimile cu care se întâlnește după stratul al șaptelea și-au continuat zborul dar au rămas în urmă. Ea nu i-a putut aștepta. Pur și simplu dorul de soare a făcut-o să zboare mai repede. Și acum pășește în soare unde descoperă noi ceruri de străbătut. Dar e singură... Și totuși vede în lumina soarelui urmele altor zboruri. Cineva, de fapt mai mulți, mai zburaseră pe aici. Și totuși nu mai era nimeni. Cine zburase pe aici înaintea ei? E clar, căci cerul soarelui era brăzdat de urmele altor zboruri. Nu erau multe, dar erau câteva. O fi zburat de mult pe aici? Așa se părea după urma zborurilor. Și atunci privește în trecut și vede inimile care zburaseră cândva pe aici și când le vede tresare și zâmbește... căci se dusese mult în trecut... e vorba de mii de ani... și vede zburând o inimă bătrână care jertfea un prunc, apoi o inimă bătrână și totuși tânără care purta un toiag, apoi o inimă ce cânta așa de frumos la arfă, apoi o inimă ce

cândva prigonise zborul inimilor dar apoi le-a întrecut pe toate în zbor... Da, doar câteva inimi trecuseră de mult prin soare. Inima noastră aude cu drag glasul lor dulce din trecut care-i șoptește aieva: *Și noi am trecut pe aici... dar nu te opri, nu-ți fie teamă de nimic, ci continuă zborul, nu zăbovi prea mult, căci timpul e scurt și trece ca gândul, și mai e atât de mult de urcat în sus. Zboară cu foc! Zboară ca gândul! Zboară pe aripile soarelui!* Și inima a înțeles că nu poate admira prea mult lăuntrul soarelui, ci că trebuie să se grăbească. Și înainte să se despartă cu greu de glasul inimilor din trecut, acestea toate într-un singur glas au implorat-o: *Te rugăm mult să nu te oprești nicicând, te rugăm mult să nu îți încetinezii pasul nicicând, și te implorăm să zbori mai sus decât am zburat noi înșine, să zbori acolo unde noi nu am ajuns, să zbori mai sus... căci noi parcă am urcat așa de puțin în timpul călătoriei care ne-a fost hotărâtă nouă, căci soarele va fi atât de bucuros când vei ajunge acolo... căci soarele va străluci atât de minunat în ochii tuturor când tu vei păși acolo... și mai presus de toate, poate că acolo sus vei găsi acele CUVINTE tainice, pe care când le vei da drumul în jos îi vor dezlega pe acei mulți pe care noi nu am reușit să-i smulgem din țărână... Nu te opri, căci călătoria ta de-abia a început!*

După zece ani... inima a uitat la ce strat a ajuns. Acum zboară cu aripile soarelui. Acum totul e nou, e altfel. Acum zboară în cerurile soarelui și după ce se rup noi lanțuri și începe un nou avânt spre mai sus pășește într-o sală mare... Dar aici nu găsește noi priveliști minunate ca de obicei, ci doar un mare întuneric. Surprinzător... după zdrobirea lanțurilor urma un nou cer și nu un mare întuneric. Întuneric... aici în lăuntrul soarelui? Nimeni nu mai pășise aici. Nu vede nici alte inimi, dar nici urmele unor zboruri din trecut. Nu se mai aude nici o vorbă de încurajare nici din trecut și nici din prezent. E clar că nici o inimă nu mai pășise pe acolo... Marele întuneric era crunt... Să pășească mai departe sau să se oprească din drum? Și totuși nimeni nu mai trecuse pe acolo... Cum să pășească ea mai departe? Atunci soarele i-a șoptit: *Doar eu am mai trecut pe aici.* Inima tresări și rămase întrebătoare în fața cumplitei neguri. Ce va face? Se va opri sau va păși mai departe? Căci nimic nu o constrânge și are libertatea totală să nu meargă mai departe. Deci ce va face?

Cred că porunca de a nu avea nici un idol se poate împlini doar acceptând procesul descris mai sus. Cu alte cuvinte, de a te elibera mereu prin puterea divină de orice idol de care El te face conștient și de a te lăsa tot timpul cercetat de Domnul pentru ca noi zone idolatre să poate ieși la iveală. Înseamnă a nu te opri niciodată din drum, din alergare, dim creștere. Înseamnă a-L căuta mereu pe Domnul, a fi mereu însetat de mai mult din El, a te lăsa zdrobit și schimbat de noile lucruri pe care El ți le descoperă din Sine. Pe acest drum, Domnul e de partea noastră și promisiunile din Ps.81 sunt valabile pentru noi. La fel ca Iosif vom merge împotriva țării Egiptului și o vom birui. Nu avem de ce să ne temem. Doar să luăm aminte la inima noastră rea ca nu cumva să nu luăm aminte la mustrările Domnului și să ascundem conștient în noi idoli urâcioși. Căci dacă Domnul scoate la iveală un nou idol și ne mustră, iar noi ne punem mâna la urechi sau refuzăm să lepădăm acel idol, atunci ieșim din cadrul de protecție al Domnului și puterea vrăjmașului crește. Atunci Domnul nu va mai fi o vreme pentru noi cu toată puterea Sa. Vom avea parte de pedeapsa Sa și de umilințe din partea vrăjmașului. Porcesul creșterii noastre

în El se va bloca. Relația cu El va deveni din ce în ce mai mecanicistă. Vom repeta niște ritualuri, dar Duhul Său nu va mai activa cu putere în noi. Ne dorim oare acest lucru?

1:7-18 – Ziua Domnului, cea mare și înfricoșată

Cele două imagini ale judecății pe care le-am analizat până acum (cea de peste lume și cea de peste Iuda) se contopesc în următoarea parte a capitolului în ceea ce Țefania numește *Ziua Domnului*. În v.7-13 Țefania pare să ne prezinte diferitele categorii de oameni care vor pieri în ziua Domnului, precum și vina acestora. Domnul a pregătit jertfa și Și-a sfințit oaspeții. Dar cine este jertfa? Și cine sunt oaspeții? Și în ce sens i-a sfințit? Să fie o jertfă de ispășire? Se pare că da. Dar în sensul că păcatul va fi ispășit prin jertfirea celor care au păcătuit. Oamenii păcătoși sunt jertfa pe care Domnul o va junghia și o va arde în foc. Dar cine sunt oaspeții? Ce rol au ei? În ce sens vor lua parte la ospățul adus de jertfă? Este un ospăț al judecății, al mâniei și al dreptății. Dar cine se va înfrupta din el alături de Domnul? Să fie vorba de îngeri? Să fie vorba de cei răscumpărați care vor judeca împreună cu Domnul întreg pământul? Tot ce este posibil. Țefania insistă că jertfa și oaspeții sunt gata. Cu alte cuvinte TOTUL e pregătit pentru revărsarea judecății finale. Aceasta este deci FOARTE aproape. În fața acestei realități Țefania ne îndeamnă la TĂCERE. Tăcere înaintea Domnului! – ne spune el. De ce tăcere? Poate pentru că judecata finală este un act solemn în istoria cerului. Este ca o ceremonie sacră care impune respect și tăcere. Înaintea zilei Domnului nu mai e loc de vorbe deșarte, dar nici de întrebări, nici de argumente, de nici un fel de discuție. Tăcerea pare a fi cea mai potrivită poziție.

Primii care sunt pedepsiți din Iuda sunt voievozii și fiii împăratului și toți cei ce poartă haine străine. De ce însă nu este menționat împăratul? E drept ca judecata să pornească de la liderii poporului. Dar de ce nu este menționat împăratul? Oare se subînțelege că este vorba și despre împărat? Oare prin pedepsirea fiilor împăratului se înțelege că pedeapsa va lovi și pe împărat? Știm din v.1 că împăratul era Iosia. Dar dacă Țefania proorocește în prima parte a domniei lui Iosia, acesta era mic, era un copil, și nu avea fii. Oare Țefania proorocește în a doua parte a vieții lui Iosia când acesta avea deja copii? Sau expresia fiii împăratului îi au în vedere pe fiii lui Manase, împăratul care adusese atâta rău în Israel sau pe fiii lui Amon, fiul lui Manase? Poate unii din aceștia erau mari când Iosia era încă un copil și aveau mare influență la curtea regală. E important acest verset căci ne dă anumite indicii mai precise despre perioada în care Țefania a profețit. Versetele 4 și 5 par totuși a fi rostite înainte ca Iosia să fi operat curățirea țării. E adevărat că în aceste versete este incriminată și idolatria ascunsă a inimii, dar pare destul de evident că este avută în vedere și idolatria fizică, vizibilă. Verstele 7 și 8 sunt o continuare firească a primelor 6 versete, și de aceea nu cred că este cazul să plasăm cele două calupuri de text în perioade diferite din timpul domniei lui Iosia. Și apoi gravitatea primelor două versete pe care le-am comentat deja ne oferă un alt indiciu că mai degrabă ne-am afla la începutul domniei lui Iosia înainte ca acesta să fi demarat curățirea țării. Astfel, împăratul din v.8 ar fi Amon, fiul lui Manase. Fiii acestuia erau încă mici și de aceea voievozii împăratului ar fi așezați înaintea lor în v.8. Dar nici fiii nu sunt scutiți de vină... chiar dacă sunt mici, atâta vreme cât urmează calea

tatălui lor Amon, sunt sub mânia lui Dumnezeu. Aceasta ar însemna că v.8 îl are în vedere în mod direct pe Iosia care făcea parte din fiii împăraților Amon și era chiar moștenitorul tronului. Era încă mic și țara era controlată de voievozii țării. Dar judecata venea și peste el. Oare această profecie a trezit din moarte pe tânărul Iosia? Tot ce este posibil. Liderii națiunii sunt primii trași la răspundere în ziua judecării. Aceștia sunt mai întâi voievozii țării și apoi fiii cei mici ai împăratului.

Țefania adaugă: ***și pe toți cei ce poartă haine străine***. Mai marii curții preluau adesea vestimentația puterilor străine ale vremii. În cazul lui Iosia era vorba de Asiria. Purtarea hainelor specifice asirienilor arăta respectul și loialitatea acestora față de Asiria, precum poate și simpatia lor față de această putere. Dar în acea vreme țările străine erau asociate cu zeii acestora. Asiria făcea toate cuceririle în numele zeului lor Assur și cereau tuturor țărilor supuse să-i slujească lui Assur. Dumnezeu le cerea liderilor lui Iuda să nu se teamă decât de Yahweh și să nu facă alianțe cu alte țări, implicit cu zeii acestora. Purtarea hainelor străine devenea astfel un semn al loialității față de alți zei și de infidelitate față de Yahweh. Idolatria este promovată în țară de preoții acestora, dar ea este acceptată și aprobată de liderii politici ai națiunii. De aceea, ei vor fi primii trași la răspundere în ziua judecării.

Dacă în v.8 Țefania vorbește despre dregători, în v.9 pare că vorbește despre supuși. Aceștia umplu de sâlnicie și înșelăciune casa stăpânului lor. Unele traduceri propun varianta: *Și umplu de înșelăciune și violență casele dumnezeilor lor*. Deci fie se referă la supuși care au stăpân, fie la preoții păgâni. Astfel după judecarea liderilor politici, urmează fie judecata preoților, fie cea a supușilor lor. Aceștia înșeală. Poate își înșeală chiar stăpânii. Ideea de a sări peste prag este cel mai probabil o aluzie la o practică idolatră. Existau multe superstiții despre intrări (și mai ales despre intrările în sanctuare). Acestea erau locuri deopotrivă sacre și vulnerabile. În anumite zone ale lumii existau superstiții care afirmau că actul de a nu călca pe prag protejează intarea în fața demonilor care ar fi vrut să pătrundă înlăuntru. În 1 Sam.4:4-5 ni se explică rațiunea unei astfel de practici în interiorul unui Templu păgân. Pentru că brațele zeului erau tăiate pe prag, *preoții lui Dagon și toți cei ce intră în Templu nu calcă pe prag*. Practicile idolatre nu rămân fără consecințe în viața celor care le practică. Cei ce calcă peste prag sunt imorali și umplu casa stăpânului lor de înșelăciune și violență.

V.10 menționează poarta peștilor. Deci este vorba de locuitorii Ierusalimului. Nici ei nu vor scăpa de judecată. Nici împăratul, nici zidurile mari ale Ierusalimului și nici Templul nu vor scăpa de pedeapsă. Poarta peștilor face referire probabil la o zonă foarte fortificată a cetății (vezi 2 Cron.33:14), transmițând mesajul că și cele mai întărite ziduri nu-i vor putea proteja. O altă categorie care este sortită nimicirii este cea a negustorilor. Deci liderii poporului (v.8), supușii acestora (v.9) și acum negustorii și cei înstăriți (v.11). În primul capitol, Țefania denunță de trei ori puterea înșelătoare a banilor (în v.11, v.13 și v.18). Averile, bogățiile înseamnă PUTERE, PROTECȚIE, RENUME și PLĂCERE. Cu ajutorul banilor întăreau cetățile de apărare, dezvoltau oștirea, încheiau alianțe. Bani reprezentau un idol al inimii încă din acele vremuri.

Bogățiile erau alături de Baal și Astartea unul din principalii idoli din Iuda. Țefania insistă pe faptul că cei care trăiesc pentru a se îmbogăți vor pieri (v.11), și vor pieri împreună cu averile lor (v.13), iar aceste bogății nu-i vor putea izbăvi în ziua mâniei. Deci banul pierde, banul aduce pieirea celui ce-l iubește și banul nu poate izbăvi pe om din ceasul pedepsei. Banul nici nu protejează, nici nu mântuiește. Banul înșală și-l face pe om să se bizuiască nu pe Domnul, ci pe diferite rezerve și mecanisme financiare. E o mare minciună. Siguranța financiară este unul din idoli secolului nostru. Dar Domnul se uită atent spre inima noastră dacă ne încredem în banii din cont, în serviciul care ne aduce bani, în sistemele economice în care suntem implicați sau dacă ne încredem în mod direct și nemijlocit în Acea Persoană nevăzută care domnește peste viața noastră și a promis că ne va purta de grijă! Banii vin tot de la El și sunt un simplu mijloc pe care El îl folosește. Dar modul prin care ne dă bani, e doar unul din 1001. Și faptul că ne proată de grijă dându-ne bani e doar unul din 1001 alte posibilități prin care Domnul ne poartă de grijă. Încrederea în Domnul este înălțată atunci când nu limităm calea izbăvirii doar la o posibilitate anume. Mardoheu nu vede în Estera singura cale de izbăvire a lui Israel. El îi spune Esterei că dacă ea va tăcea, Domnul va găsi și alte căi pentru a izbăvi pe poporul Său. Estera e singura care va pierde onoarea de a fi ea vasul prin care Domnul va izbăvi pe Israel. Dacă îl limităm pe Domnul la câteva modalități prin care El ne poartă de grijă din punct de vedere material, e semnul că nu ne încredem suficient de mult în El, că în domeniul finanțelor umblăm mai degrabă prin vedere decât prin credință.

Domnul e foarte atent pe ce se BIZUIE inima noastră. Iată că în ziua judecării *El va scormoni Ierusalimul cu felinare și va pedepsi pe TOȚI oamenii care se bizuie pe drojdiile lor și zic: **Domnul nu va face nici bine, nici rău.*** Nimeni nu se va putea ascunde de Domnul în ziua judecării. El va pedepsi pe TOȚI. Nimeni nu va scăpa! Iată că Domnul are necaz pe cei ce se bizuie pe drojdiile lor. Despre ce e vorba? Desigur tot de superstiții și practici idolatre. Ieremia ne vorbește despre turtele închinare zeilor (vezi Ier.44.19). Pentru noi acum pare hilar și absurd faptul că ei se bizuiau pe drojdiile lor, sau pe niște turte închinare zeilor. Dar când noi ne bizuim pe un serviciu, pe o relație, pe un sistem, pe o promisiune, pe un context etc., suntem înaintea cerului la fel de absurzi și vrednici de milă. Cum să te bizui pe orice altceva decât pe Domnul? E interesant că practicile lor idolatre și orinetarea lor către IDOLI e motivată de o percepție greșită față de Domnul. Domnul e văzut ca fiind PASIV: *Domnul nu va face nici bine, nici rău.* E adevărat că adesea TĂCEREA lui Dumnezeu ne poate induce în eroare și să ne facă să credem că El e PASIV în acel domeniu al vieții noastre. Domnul lucrează în văduh, în inima noastră și în istoria destinului nostru mereu. El nu se odihnește nicicând. Dar adesea noi nu vedem lucrarea Lui, pentru că suntem orbi și trăim nu prin vedere ci prin credință. Poporul nu vedea mânia aprinsă a Domnului în văzduh și nici lucrarea Sa tainică prin mijlocitorii Săi pentru a amâna ziua judecării. Poporul nu vedea hotărârile și sfatul străjerilor de sus, și nici modul în care Domnul înălța deja Babilonul care avea să pustiască pe Iuda. Domnul nu era deloc PASIV. Dar ei credeau că este PASIV. Și atunci își spuneau: *de vreme ce Domnul tace și nu se implică în aceste domenii ale vieții noastre, vom căuta soluții în altă parte.* Idoli erau specializați. Erau idoli

pentru agricultură, pentru naștere, pentru război, pentru dragoste. Apelai la ei după nevoile tale, după problemele tale. Și când Yahweh părea PASIV într-un domeniu, te duceai la idolul care promitea în mod specific izbăvire în acel domeniu al vieții tale.

Fiecare din noi avem domenii în care nu vedem implicarea lui Dumnezeu. Aparenta Sa tăcere ne duce în adâncul nostru la percepția că acel domeniu al vieții noastre nu este important pentru Domnul. El pur și simplu nu se implică nicicum. Nu face nici bine, nici rău, ci ne lasă în voia sorții. Și atunci, când ajungem la convingerea că acolo Domnul este **PASIV**, luăm noi frâiele în mâini, începem să ne biziim pe altceva și ne punem ÎNCREDEREA pe alte lucruri decât pe Domnul. Iată de ce una din sursele care ne duc la idolatrie este percepția eronată a pasivității Domnului în anumite domenii din viața noastră. Dar este oare vreun domeniu, cât de mic, din viața ta care să nu fie cunoscut de Domnul? Este o nevoie, mică sau mare, care să nu fie înaintea Lui? Este vreo suferință care să nu fie importantă în ochii Lui? Este vreun aspect al existenței noastre care să fie fără însemnătate în ochii Lui, în care El să NU se implice? Oh, nu! Hristos ne-a răscumpărat întreaga ființă și este preocupat de întreaga ființă a noastră. Toate domeniile, mai importante sau mai puțin importante din viața noastră, sunt extrem de importante în ochii Lui. El este atent la detalii. El nu lucrează în mare, în general în viața noastră și astfel unele mici detalii îi scapă. El lucrează în toate detaliile vieții noastre. În cele mai mici amănunte. Și vrea să ne facă BINE în toate domeniile vieții noastre. Dar dacă în acele domenii nu ne biziim pe El, El nu ne va putea face bine, ci ne va pedepsi până ne vom trezi și ne vom bizui pe El. Chiar dacă avem frământări mărunte care sunt eclipsate de adevăratele bătălii în care El ne cheamă, să nu negăm acele frământări și să nu le ascundem de privrea Lui, sau să nu credem că ele nu sunt importante pentru El. E adevărat că o mică zgârietură la un deget nu este așa de importantă ca vindecarea noastră de îngrijorare sau de mântuirea vecinilor noștri. Totuși, acea mică zgârietură a noastră este înaintea Lui, are însemnătate pentru El, este trecută în planul Lui, și El se implică și acolo. Dacă avem impresia că El se implică doar în lucrurile cele mai importante, iar în micile detalii este PASIV, atunci ne înșelăm singuri. Nu există domeniu în care Domnul să nu facă nici bine, nici rău. Nu este domeniu în care El să nu fie prezent, să nu domnească, să nu se implice. Să nu-i ascundem frământările noastre, ci să **ne biziim** DOAR pe El în toate domeniile vieții noastre.

Țefania insistă că ziua Domnului va nimici pe TOȚI. Într-adevăr cuvintele TOTUL, TOATE, TOȚI se repetă într-una în acest pasaj și în acest capitol. Ziua Domnului va nimici:

- Totul de pe pământ
- Cu desăvârșire pe oameni
- Toți locuitorii Ierusalimului
- Toți cei ce poartă haine străine

- Toți cei ce sar peste prag
- Toți cei ce fac negoț
- Toți cei încărcăți cu argint
- Toți locuitorii țării

Ultima parte a capitolului insistă că ziua Domnului în care vor pieri toți este APROAPE și că judecată se va manifesta REPEDE, CA UN FULGER. Țefania nu vestește un sfârșit al lumii și al lui Iuda care va avea loc peste câteva mii de ani, dar care în lumina eternității pare foarte aproape. Țefania vede o zi a Domnului care este foarte aproape. E vorba de ani, dar nu mai mult. El este îngrozit ca Moise de altădată de urgia aprinsă a Domnului gata să coboare pe pământ. Și el vede o zi a judecății, și nu un an al judecății. El nu previzionează o judecată progresivă a lui Iuda (și a întregului pământ), ci o manifestare violentă a judecății într-o singură zi! În v.14-6 se insistă de 8 ori că este vorba de O SINGURĂ ZI a judecății. De asemenea se accentuează de patru ori că această ZI este foarte aproape. Și în această zi Domnul va NIMICI DEODATĂ pe TOȚI locuitorii țării. Ca la potop, mânia se va manifesta repede și deodată peste toți.

Ne îngrozește faptul că nici un licur de speranță nu apare în capitolul unu. Cap.1 din Țefania este o reeditarea înfricoșătoare a deciziei lui Dumnezeu de la potop de a nimici TOT poporul Domnului și TOȚI oamenii. Dar dacă în Gen.6 apare un NOE, în cap.1 nu apare nici un NOE. Nu apare mult așteptatul verset: *DAR X va căpăta milă... sau rămășița va fi mântuită*. Și aceasta pentru că DUPĂ MANASE nu mai exista o rămășiță, nu mai era un vas ca Noe. Totul era infectat de idolatrie. În capitolul unu nu întrezărim nici o speranță, nici un mijlocitor, nici o excepție, nici o rămășiță care va fi mântuită din Iuda sau de pe pământ. Cap.1 din Țefania este una din cele mai întunecate profeții din TOT Vechiul Testament. În celelalte profeții apare mereu un indice al speranței. Acesta va apărea în Țefania de-abia în cap.3. Dar în cap.1 care pare a fi o profeție unitară picurii de lumină lipsesc. Să citim v.14-16 și să observăm cum negura crește iar lumina nu este prezentă deloc:

- Ziua cea mare a Domnului este aproape; este aproape și vine cu grabă mare! Da, este aproape ziua cea amarnică a Domnului, și viteazul țipă cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de nechez și de groază, o zi de pustiire și nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime, o zi în care va răsună trâmbița și strigătele de război împotriva cetăților întărite și a turnurilor înalte.

Parcă Țefania nu mai găsește epitete, imagini să descrie întunericul din acea zi. El vrea să ne spună că nu este o glumă proastă, că nu e de glumit cu acea zi. Manifestarea judecății lui Dumnezeu este CUMPLITĂ. El vrea să ne îngrozească cu acea zi. Profeții Vechiului Testament nu prea vorbesc despre iadul etern. Noul Testament e cel care vorbește deschis și frecvent despre

iadul etern. Am discutat cu alte ocazii că înainte de jertfa lui Hristos revelația evită să dezvolte anumite subiecte care țin de lumea eternă de dincolo (slava viitoare, iadul etern). Însă profeții insistă pe manifestarea judecății lui Dumnezeu în istorie pentru a ne atrage atenția asupra mâniei divine. Țefania ne îngrozește cu reeditarea judecății de la potop, cu ziua Domnului. Prin lentila revelației Nou Testamentare știm că ziua Domnului e doar ÎNCEPUTUL judecății. Știm că MÂNIA din ziua Domnului se va revărsa etern peste oamenii păcătoși. Potopul a îngrozit omenirea și oamenii au murit repede. Dar judecata nu s-a sfârșit. Acele clipe de groază vor persista în iadul etern. Groaza din ziua Domnului nu va dispărea odată cu moartea celor păcătoși. Ea va rămâne în aceștia toată eternitatea. Toate aceste imagini care descriu o judecată istorică nu fac decât să ne descrie DOAR cum arată o CLIPĂ de IAD. Ziua Domnului aduce o mânie eternă peste cei răzvrățiți. Oamenii din vechime au fost motivați să mijlocească pentru cei păcătoși căci au văzut cât de cumplită e judecata care va urma. Moise a fost îngrozit de urgia aprinsă a Domnului și a mijlocit 40 de zile și 40 de nopți pentru poporul idolatru. Toate aceste pasaje ale judecății sunt menite să ne reveleze cumplita revărsare a mâniei divine, pe care să nu o reducem la o zi sau la o secundă, ci să o vedem ca pe o realitate eternă asupra celor ce nu se căiesc ci mor în păcatele lor. Revărsarea judecății violente a lui Dumnezeu în istorie, în lumea ce se vede (ca la potop de exemplu) este doar o palidă imagine a judecății eterne care va mistui sufletele celor răzvrățiți. Avem nevoie să vedem prin Duhul urgia judecății divine. Și aceasta în primul rând ca să ne temem noi de Domnul și să întrerupem orice joacă cu păcatul. Și apoi pentru ca să fim motivați să mijlocim pentru cei care nu-l cunosc pe Domnul și a căror viață pământească se poate stinge în orice clipă. Nu știm cât mai au de trăit apropiații noștri care nu-l cunosc pe Domnul. Pentru fiecare din ei ziua cea înfricoșată de care vorbește Țefania este aproape, foarte aproape, și vine în grabă mare. Nu mai e nevoie de iminența unei judecăți istorice pentru a intra în alertă și a mijloci cu foc. Prin Duhul trebuie să privim la măreția judecății eterne a lui Dumnezeu și să ne îngrozim ca Moise ca altădată. Viața și mijlocirea nu sunt o joacă sau lucruri interesante. E vorba de viață și moarte, e vorba de destinul etern al sufletelor. Mijlocirea este un imperativ. Mijlocirea devine un act sacru.